

VII

Mười Bích

Cơ là con bài tốt, nhưng nếu 2 lá cơ vây bọc lá 10 bích thì tốt thành xấu. Kẻ đang yêu vợ phải 3 lá bài này chắc chắn sẽ tuyệt vọng. Tuyệt vọng còn khá, nếu bên phải 10 bích có ách rô, ách bích, già bích, hoặc đầm bích thì khó tránh khỏi tang tóc.

ĐIỀU đập vào mắt Văn Bình trước tiên, ngay sau khi chàng xỏ cửa phòng là những con bài tây nhiều màu. Cả thấy là 13 lá, xếp theo hình ngôi sao, lá bốn mạng nằm giữa, chung quanh là 12 lá tiêu biểu cho tình cảm, danh vọng, tiền tài, và sức khỏe. Bói bài có nhiều cách, sắp bài cũng có nhiều cách khác nhau, như sắp theo hình chữ-thập, bánh xe hén sui... 32 lá, 15 lá, 13 lá, 3 lá... thời thì đủ kiểu. Nhiều khi người ta chỉ bói 1 lá duy nhất. Từ bao năm nay, Phù Dung chỉ bói một kiểu, kiểu 13 và nàng thường cho rằng con số 13 giúp nàng gia tăng tuổi thọ.

Phù Dung vừa bói bài xong. Nhưng không bói trên bàn, trên giường, 13 con bài được rải trên mặt đất. Và Phù Dung nằm bên.

Trần trường.

Quần áo bị xé rách gần hết.

Nàng chưa chết nên đã nghe rõ tiếng giầy của chàng. Nàng muốn ngồi dậy song không còn đủ

hơi sức. Nàng chỉ có thể xoay mình về phía cửa. Câu nói đầu tiên của nàng đáp lại câu hỏi đầu tiên của chàng «em hề gì không?» chỉ gồm:

— 3 bồi, 3 bồi, anh ơi!

Trong khi giải đoán ý nghĩa của 32 lá bài, người ta thường quan tâm đến những lá bài cùng một giá trị như nhau. Có thể là 4 lá đồng loạt. Hoặc 3. Hoặc 2. Và tùy theo các lá đồng loạt để giải đoán vui buồn, thành công hoặc thất bại. Nếu là 3 lá bồi thì có sự phản trắc của bạn bè. Đó là 3 lá «đứng». 3 lá lộn ngược cũng mang lại tin buồn, song kém chua cay, đau đớn hơn.

3 lá bồi Văn Bình vừa nhìn thấy lại là 3 lá bồi «đứng». Nghĩa là thân bài báo trước cho nàng biết nàng bị phản trắc. Bạn bè thân tín của nàng phản trắc nàng.

Nicôn hấp tấp hỏi:

— Bọn Tình báo Sở?

Phù Dung lắc đầu nhẹ nhẹ. Văn Bình biết thủ phạm không phải là Tình báo Sở. Vì Tình báo Sở không phải là bạn bè thân tín. Chàng bèn quý xuống cạnh nàng:

— Mai Lãng?

Phù Dung hơi mỉm cười. Mỉm cười trong lúc

sửa soạn lên đường sang bên kia thế giới kẻ cũng lạ. Nhưng Văn Bình không lấy làm lạ. Đàn bà là sinh vật có nhiều khúc mắc và mâu thuẫn nhất trong vũ trụ. Phù Dung mỉm cười là để che giấu sự đau khổ và ngại ngùng. Nàng yêu Mai Lãng và tin hẳn yêu nàng. Thế mà người đàn ông nàng sắp lấy làm chồng, nàng nguyện yêu thương hẳn trọn đời, lại đã đánh đập tra tấn nàng một cách tàn bạo.

Quần áo nàng bị phơi tả, mỗi nơi một mảnh. Trên thân thể nàng chỉ còn lại những miếng đồ lót ni-lông. Hồi mới gặp lại Phù Dung sau nhiều năm tháng xa cách, Văn Bình đoán qua những đường cong đều đặn và dáng dấp mềm mại là nàng chưa già. Một lần nữa chàng đã đoán rất đúng. Thân thể nàng như thân thể của thiếu phụ 25, tròn trịa và quyến rũ đúng với câu nói «gái một con trông mòn con mắt».

Nhưng Văn Bình không có thời giờ chiêm ngưỡng nhan sắc như nặn của nàng vì nụ cười vừa nở trên đôi môi hình trái tim bỗng phụt tắt. Con đau cực độ đang vò xé tạng phủ nàng. Văn Bình quan sát nét mặt và thăm dò kinh mạch của Phù Dung trong khi Nicôn loay hoay gọi điện thoại.

Phù Dung thều thào :

MÂY MƯA THỤY SĨ

— Mời y sĩ phải không ?

Văn Bình đáp :

— Phải, Nicôn cho biết tại lãnh sự quán Hoa Kỳ có một y sĩ thường trực mỗi đêm. Chỉ cần mười, mười lăm phút là y sĩ có thể đến đây, chở em vào bệnh viện.

Phù Dung lại mỉm cười, nhưng khoe miệng đã bắt đầu méo lệch như da mặt bị kéo căng một bên :

— Vô ích, anh ạ. Em biết em chẳng còn sống bao lâu nữa. Anh Văn Bình ơi, đây là lần thứ nhì em bói nhằm 3 lá bời. Lần thứ nhất, cách đây 17 năm, em bị phản trắc suýt chết. Và... lần này... Nhưng thôi, em cũng không oán than và tiếc nuối nữa... Em chết như vậy mà hơn.

Văn Bình ngắt lời :

— Mai Lãng đến đây ?

— Vâng. Hẳn về nhà sau khi các anh đi được 5 phút.

— Khi ấy, anh đang ở dưới đường.

— Không, sau khi anh đánh ngã bọn Tinh báo Sở núp trong xe hơi thì Mai Lãng mới xuất hiện.

— Tại sao em không đóng chặt cửa ?

— Hệ thống an ninh của nhà em rất tốt, như

— Khá giỏi. Thấy hấn nặng tay với bà quản gia, em can hấn nhưng hấn xô em ngã xuống đất. Rồi... rồi...

Phù Dung ngưng nói để thở. Hơi thở của nàng khô khè như cuống họng bị nghẹt đàm.

— Rồi hấn đánh em ?

— Vâng. Hấn đánh em phủ đầu. Em chẳng hiểu tại sao nữa. Em vừa té ngã thì hấn dậm gót giày vào bụng em, dẫm nhiều cái làm em suýt tức ngộp. Sau đó, hấn dùng mũi giày đá em. Trời ơi, hấn dậm giày mũi nhọn...

Đứng sau đặc phái viên Nicôn buột miệng :

— Thăng khốn..

Văn Bình vội, đưa ngón tay lên môi. Lòng chàng cũng lộn lạo trước những lời đau thương của Phù Dung. Nhưng chàng biết nàng còn yêu hấn. Hấn có thể coi nàng như con vật trong lò sát sinh, nàng cũng vẫn yêu hấn. Yêu say đắm. Yêu cuồng loạn như con gái, đàn bà trong lứa tuổi đôi mươi...

Như chàng tiên liệu, Phù Dung có vẻ bất bình vì tiếng «thăng khốn» của Nicôn. Nàng hắng giọng rồi bênh vực cho người-yêu sát nhân :

— Bình thường Mai Lãng là người vũ phu song

điều đó không quan ngại đối với em. Anh còn lạ gì em, lão trung tá mặt thạm Pháp còn vũ phu hơn nhiều, dường như Trời sinh em ra là để dằn ông vùi dập. Điều làm em quan ngại là chưa bao giờ Mai Lãng vũ phu đến mức độ ấy. Chưa bao giờ hấn hành hạ em vô cớ. Hấn chỉ thượng cẳng chân hạ cẳng tay mỗi khi nổi cơn ghen. Tính em nhặng nhít đến chết không chừa nên hấn ghen là đúng, hấn đánh em cũng đúng. Nhưng lần này...

Phù Dung nín lặng. Nàng ngó chàng trân trân, nước mắt tuôn đầm dia. Lần này, Mai Lãng ghen với chàng.. Văn Bình rút khăn tay lau má cho nàng. Nàng khóc ầm ức một lát rồi mới nói tiếp :

— Hấn ghen, hấn ghen, anh ạ. Và hấn ghen với anh. Chẳng hiểu sao hấn khám phá ra anh là bạn ngày xưa của em. Hấn đá em mấy cái vào mạng sườn, em ngã nhào từ trên giường xuống đất, miệng quát tháo «đồ dĩ, đồ dĩ rạc, tính nào tạt ấy, tao sẽ đánh mày chết». Bị đánh đau quá, em hóa liều, em thừa cơ hấn lục tủ lấy rượu, chồm dậy, lượm cái bình pha lê cắm hoa choảng vào vai hấn. Em tưởng lúc ấy hấn có thể moi gan móc ruột em ra, hấn nhìn em trừng trừng mắt hấn đầy tia máu đỏ ngầu. Nhưng hấn chỉ nhìn xuống chứ không áp đảo bằng sức mạnh. Như em được ba, bốn phút,

hắn bỗng rú lên cười sảng sặc. Em quên suy nghĩ, cứ nói bừa là hắn muốn gì hãy thú nhận ra, đừng có dòn phép ghen tuông vớ vỉnh nữa. Em không ngờ câu nói văng mạng của em lại moi trúng ý nghĩ của hắn. Hắn khựng người, ly rượu suýt rớt khỏi tay, rồi đáp «tôi muốn gì, tôi đã có dịp nói ra, và cô cũng đã rõ». Dứt lời, hắn đổ dốc luôn ly rượu đầy ắp vào người em trước khi quăng cái ly vào gầm giường.

— Em không phản ứng lại ?

— Không. Vì em quá sợ, lười em như bị khô cứng, tay chân em liú riu, em không nói, không cử động gì được nữa.

— Tại sao ?

Một lần nữa, Phù Dung nhìn sang. Văn Bình nhận thấy nàng nhìn lần này là lần thứ ba. Không hiểu tình cờ hay dụng ý, hễ Nicôn lại gần, lắng tai nghe là nàng ngưng nói.

Chàng ra hiệu cho Nicôn kéo cái khăn trải giường đắp cho nàng. Nicôn bàn :

— Đề nghị khiêng nàng lên giường.

Văn Bình không chấp thuận :

— Không khiêng lên giường được đâu. Vì xương sống của nàng có lẽ bị đánh gãy. Chứng nào có y sĩ ?

— Hắn ra xe ngay sau khi tôi gọi.

Văn Bình tiếp tục lau những giọt nước mắt nong nong trào ra đầy mặt Phù Dung :

— Em có hỏi hắn về cái vòng ước không ?

Nàng đáp, giọng bắt đầu yếu rõ rệt :

— Có. Hắn quăng cái ly vỡ tan rồi ngồi phịch xuống ghế dựa. Đề trấn áp cơn sợ hãi, em mang vụ go-do-chong-giom ra hỏi hắn. Nghe em hỏi, hắn cắn môi, rồi nói «việc này, cô chẳng nên biết làm gì». Em bảo là em có quyền biết vì ông hoàng Phakanvong sẽ từ chối ký kết thỏa ước đầu hỏa thì hắn lại rú lên cười sảng sặc như hồi nãy.

— Hắn có nhìn nhận đánh tráo cái vòng-ước Tây Tạng không ?

— Không. Thật ra, hắn không nói «có» hay «không» dứt khoát. Hắn bảo là cuộc đời chán hơn cơm nếp nát, CIA. đã coi hắn như cỏ rác, ông Hoàng còn xô hắn xuống thấp hơn bậc nữa, lương bổng thì quanh năm thiếu hụt, hắn không thể tiếp tục thái độ quân tử tàu được nữa.

— Quân tử tàu ? Nghĩa là hắn có ý định phản bội ?

— Dĩ nhiên. Vì vậy hắn mới rắp tâm chiếm đoạt cái go-do-chong-giom từ trước ngày sang Âu-châu.

— Hẳn định bán báu vật cho ai ?

— Em quên hỏi hẳn, Hẳn chỉ yêu cầu em giúp hẳn. Em nói là em không thể giúp hẳn làm chuyện phạm pháp thì hẳn đáp là hẳn mắc kẹt. Hẳn không còn lối thoát nào nữa, em có yêu hẳn thì đừng bỏ rơi hẳn. Nghe hẳn than thở em quên bằng trận đòn thừa sống thiếu chết vô cơ và vô lý và bùng mặt khóc. Hẳn dìu em lên giường rồi... rồi hẳn nhủ gì em nghe nấy. Khốn nạn, em lớn ngần ấy tuổi đầu mà ngu hơn con nít, em ngoan ngoãn nằm yên cho hẳn vuốt ve. Hẳn làm tình với em một cách đắm đuối như hồi hẳn mới gặp em... Xong xuôi, hẳn thì thâm vào tai em «Phù Dung ơi, em giúp anh nhé... em nên giúp anh, em phải giúp anh, vì chỉ có em mới giúp được anh thôi». Em tỏ vẻ không hiểu, hẳn bèn hôn em và cắt nghĩa là hoàn cảnh bất khả kháng đã lôi kéo hẳn vào tội lỗi, giờ đây, hẳn muốn trở về con đường chính đạo cũng đã quá muộn, vì ông Hoàng cũng như ông Si-mít sẽ không thể tha hẳn. Ra tòa, hẳn sẽ khó tránh khỏi án tử hình hoặc chung thân cấm cố ngoài Côn đảo. Nhưng theo kinh nghiệm hẳn biết là ông Hoàng sẽ không truy tố hẳn ra tòa. Ông Hoàng phải anh qua đây là để giải quyết nội vụ một cách êm thấm.

— Hẳn làm. Anh chưa hề nhận được chỉ thị giết hẳn. Và ngay phút này anh cũng chưa có ý định giết hẳn. Như anh từng hứa với em, anh sẵn sàng nhắm mắt trước tội lỗi của hẳn. Hẳn chỉ hoàn trả lại báu vật là đủ. Nếu hẳn cần tiền, anh sẽ thỏa mãn. Miễn hồ hẳn đừng đòi quá lớn.

— Em đã nói với hẳn như vậy. Nhưng hẳn một mực không nghe. Hẳn nằng nặc đòi em phải cung cấp cho hẳn một bảo đảm chắc chắn. Hẳn lập luận rằng nếu em chịu cung cấp bảo đảm này ông Hoàng và ông Si-mít, và cụ thể hơn cả là anh, sẽ chẳng dám đụng đến lòng chân hẳn.

— Bảo đảm này là cái gì ?

Phù Dung lại nhìn quanh quất. Nicôn đã ra ngoài để đón viên y sĩ của lãnh sự quán. Trong phòng chỉ có Văn Bình và nàng Ông Hoàng đã không làm phiền trong việc tuyền nạp nàng. Nàng là người đàn bà yêu hoang tàng, đã trải qua hàng chục đời chồng và hàng trăm mối tình xác thịt mỗi đêm, nghĩa là nàng không thể trung thành với một người đàn ông nào. Thế nhưng nàng lại là một nữ điệp viên tuyệt đối trung thành với Tổ chức. Bằng chứng : nàng chẳng còn sống bao lâu trên cõi đất này nữa mà nàng vẫn nghĩ đến bốn phận phòng gian bảo mật. Nàng muốn nói ra nhưng lại